

Inleiding

De Bijbelverhalen in dit boek zijn verteld vanuit een visie, die valt onder wat wel wordt genoemd de ‘nieuwe religiositeit’. Deze term is een hedendaagse verzamelnaam voor een breed gebied van spiritualiteit, maar met betrekking tot dit boek betekent het dat de visie afwijkt van de orthodoxe geloofstraditie en vooral gezag toekent aan dat wat iemand zelf in zijn religieuze zoektocht als waar ervaart.

Ieder mens gaat daarin zijn eigen unieke weg en geeft die vervolgens ook weer op een unieke manier vorm in de (spirituele) opvoeding van zijn kinderen.

Bijbelverhalen kunnen daarin zeer behulpzaam zijn, als de diepere betekenis die ze in zich hebben gaandeweg wordt verstaan.

De Bijbel is een wonderlijk boek. De verhalen en andere teksten bevatten allerlei elementen: mythische, psychologische en historische. Hoe zich dat allemaal tot elkaar verhoudt is uitermate boeiend, maar wat mij betreft een vraag voor wetenschappers. Wel is duidelijk dat de accenten in de loop van de tijd meer en meer zijn veranderd.

Voor velen is het vanzelfsprekende van de historische betrouwbaarheid verdwenen en is er meer nadruk komen te liggen op het mythische karakter van de verhalen, de universeel-spirituele symboliek. Ook is het godsbeeld, zoals wij dat vanuit het Oude Testament hebben geïnterpreteerd, in de loop van de tijd veranderd. Gewoonlijk werd God beleefd als een persoon die van bovenaf met menselijke emoties naar deze wereld kijkt, de touwtjes stevig in handen houdt en oordeelt als een rechtvaardige, maar strenge rechter. Dit spreekt veel mensen niet (meer) aan. Vergeleken bij vroeger is er minder eenduidigheid over het godsbeeld en meer ruimte om God op een heel persoonlijke manier te duiden en te beleven. Het godsbeeld heeft zich gaandeweg ontwikkeld van een concrete vorm naar een abstracte beleving. Het beeld van God buiten ons is bij velen in zekere mate vervangen door dat van God, of het ‘Goddelijke’ als alom aanwezige Tegenwoordigheid, die wij diep in onszelf kunnen ervaren en met wie wij innerlijk in verbinding kunnen zijn.

Deze meerdimensionale perceptie van het begrip ‘God’ doet in mijn beleving niets af aan de enorme diepgang en zeggingskracht van Bijbelverhalen, maar kan wel de behoefte oproepen ze opnieuw te interpreteren en in sommige opzichten anders te vertellen. Als wij het belangrijk vinden ze aan onze kinderen door te geven,

is het essentieel dat we er aanknopingspunten in vinden die overeenkomen met onze eigen geloofsinhoud. De verhalen die in dit boek voor kinderen opnieuw zijn verteld, gaan uit van een godsbeeld, waarbij God alom aanwezig is en innerlijk wordt ervaren als de onveranderlijke bron van liefde en levenskracht die voortdurend en onvoorwaardelijk in iedereen beschikbaar is. Het is onze diepste goddelijke essentie, die wij meedragen als een 'schat in ons hart', die ons boven ons persoonlijke zelf kan doen uitstijgen en een ongekende potentie heeft. Mijn visie op de verhalen licht ik in deel 2 uitgebreider toe uitgebreider toe, maar komt in grote lijnen hierop neer:

De Schat in ons hart begint met het verhaal van de schepping als volmaakte Eenheid, door God geschapen. Daarna volgt het paradijsverhaal, het verhaal van de afscheiding, waarin de mens zich losmaakt van God: hij kiest zijn eigen weg en gaat op reis, los van de volmaaktheid waarvoor hij was bedoeld, los van God. Maar wat hij nooit heeft verloren, is de kennis van wie hij in werkelijkheid is: een volmaakte schepping van God. Die zit verborgen in zijn diepste wezen, meestal bedekt onder allerlei lagen, maar herkenbaar in goddelijke eigenschappen zoals liefde, vrede, vreugde en creativiteit.

De mens heeft de mogelijkheid om zich van die kennis bewust worden. Hij kan zich 'herinneren' hoe hij eigenlijk is bedoeld op het moment waarop hij liefde laat stromen en zich met God (het Goddelijke) verbindt.

Dat is waar in mijn beleving Bijbelverhalen ten diepste over déze keus: het leven met God of los van God.

Ze gaan over mensen die de draad kwijt zijn, maar weten of ontdekken dat er een kracht is die hen op de been houdt en de weg wijst.

Ze gaan over een volk dat steeds van de goede weg afdwaalt, maar uiteindelijk toch het beloofde land bereikt door te blijven vertrouwen op de belofte van God.

Ze gaan over mensen zoals wij.

Ze gaan over het goddelijk bewustzijn dat ons steeds weer oproept tot verbinding met de bron van liefde, die de oorsprong is van ons ZIJN.

Het zijn verhalen die ons iets doen vermoeden van de samenhang en het mysterie áchter dat wat wij denken waar te nemen.

Steeds als er, als door een wonder, de ervaring is van redding, van bevrijding, van hulp en van innerlijke leiding, zie je dat dit gebeurt: er is verbinding met de onbegrijpelijke stroom van liefde en kracht, die de mens boven zichzelf doet uitstijgen. Er is verbinding met de schat in het hart, die altijd zal blijven herinneren aan die niet te bevatten, alles overstijgende oorsprong en alom aanwezige tegenwoordigheid, waar we geen woorden voor hebben. Die we GOD noemen.

De verhalen over Jezus vertellen over zijn leven en de betekenis die hij heeft gehad voor degenen die ooit dichtbij hem leefden en daarna voor ontelbaar velen tot op de dag van vandaag.

Hij liet de menselijke gedaante zien waarin het Goddelijke is gerealiseerd, de mens zoals die is bedoeld als schepping van God: handelend vanuit onvoorwaardelijke liefde, puttend uit de goddelijke bron van kracht, waardoor hij in alle opzichten, tot en met zijn dood, grensoverschrijdend was. Hij liet een boodschap achter, die nog steeds over de hele wereld wordt doorverteld. In Jezus zien we de betekenis van 'de mens, geschapen naar het beeld van God' gemanifesteerd. Jezus is als het ware het levende antwoord op de vraag wie wij ten diepste zijn. Alle potentie die ons in de schepping is gegeven en als 'schat in ons hart' verborgen ligt, bracht hij terug in de herinnering van de mensheid door in woord en daad te verwijzen naar een onbegrensd, geestelijk krachtenveld, het koninkrijk van God. Het kostte hem zijn leven, maar ook daarin werd een mysterie van ongekende diepgang over leven en dood onthuld.

Vanuit dit gedachtegoed zijn deze Bijbelverhalen opnieuw verteld. Vanuit de beleving van een God die liefde is en nooit de verbinding met zijn schepping verbroken heeft. Vanuit het verlangen onze kinderen er op deze manier vertrouwd mee te maken en hun een geestelijke bagage mee te geven die in hun leven van onschatbare waarde is.

Wij leven in een tijd die wordt gekenmerkt door snelle veranderingen en veel onzekerheid. Onze kinderen groeien op in een wereld waar angst en strijd aan de orde van de dag zijn. Wij kunnen dat niet voorkomen en het niet bij hen weghouden. We kunnen wel proberen hun kanalen open te houden voor de goddelijke energie, die programmeert op liefde en vertrouwen in plaats van angst, hun leren zich daardoor in het leven te laten leiden.

De Bijbel verwijst al eeuwenlang naar de innerlijke weg van bewustwording die ons weer verbindt met het Goddelijke. Hij bevat universele kennis die té waardevol is om ergens in een kast onder het stof te verdwijnen.

Ik hoop dat *De Schat in ons hart* ouders en opvoeders zal helpen en stimuleren dit erfgoed, dat immers aan de basis ligt van onze christelijke traditie, door te geven aan de volgende generatie.

1 Oerverhalen

De schepping

Elke morgen word je wakker. Je staat op en je begint aan een nieuwe dag. Je eet en drinkt en je groeit vanzelf. Je leeft...

Dat vind je heel normaal, denk ik.

Je ziet ook anderen: je vader, je moeder, je broertje of zusje, je juf of meester, opa en oma en nog heel veel meer mensen.

Maar je ziet ook dieren, bij je thuis of buiten in de natuur. En bomen en bloemen, die groeien in het licht van de zon.

Overal zie je leven, bij jou in de buurt of verder weg.

Hoe kan dat nu allemaal? Waar komt het vandaan? Wie zorgt ervoor? Misschien zou je dat best eens willen weten.

Al heel lang geleden wilden de kinderen dat ook al graag. Ze vroegen aan hun vaders en moeders: 'Hoe zit dat nu allemaal?'

Die wisten het niet. Zij hadden het ook al aan hún ouders gevraagd. Maar die wisten het ook niet. Niemand kon precies vertellen waar het leven vandaan komt.

Natuurlijk probeerden de vaders en moeders het wel een beetje uit te leggen.

'Er is een kracht van liefde', vertelden ze, 'die alles laat leven, die is in alles wat leeft. Je kunt Hem niet zien, maar wel voelen. En je kunt Hem ook horen, als je héél stil bent, als een stem in je hart... Die kracht noemen we God.'

Zo ontstonden allerlei mooie verhalen over God en over hoe het leven begon.

De verhalen waren niet altijd precies hetzelfde, maar dat gaf niet. Iedereen vond ze mooi en vertelde ze weer door aan z'n eigen kinderen.

En nu hoor jij ze ook weer.

Hoe het allemaal echt zit? Dat weten we niet. Dat blijft een geheim, want iets wat we eigenlijk niet kunnen begrijpen... Tja, dat blijft nu eenmaal een geheim.

In de Bijbel staat één van die verhalen. Het gaat ongeveer zo:

In het begin was alles donker.

Toen zei God: 'Er moet licht zijn.'

Zo kwam er verschil tussen licht en donker. Het licht werd dag en het donker nacht.

Daarna maakte God ook verschil tussen het water en het land.

Op het land liet Hij allemaal mooie bloemen, planten en bomen groeien. God liet zijn licht erop schijnen zodat ze de prachtigste kleuren kregen. Overal verspreiden ze hun heerlijke geur.

's Morgens vroeg liet God de zon opgaan, zodat alles kon groeien in haar warme licht.

Als de dag voorbij was liet Hij de sterren met hun lichtjes twinkelen in de gloed van de maan.

In het water spartelden ontelbaar veel vissen in het rond, van klein tot groot.

Op het land liepen allerlei dieren. Ze bewogen allemaal op hun eigen manier en hadden allemaal hun eigen geluid.

In de lucht vlogen vrolijke vogels die het hoogste lied zongen.

Wat zag de Schepping er wondermooi uit! Alles straalde van het licht van God.

Toen Hij bijna klaar was, keek God naar alles wat leefde.
Wat was Hij gelukkig! Het was precies zoals Hij het had bedacht.
Toen deed God nog iets. Hij schiep een mens.
Hij maakte hem net zoals Hijzelf was: vol liefde, vol vrede, vol vreugde.
Hij noemde hem Adam. Ook Adam straalde van het licht van God. Hij mocht leven in Gods prachtige schepping.
God zag alles. Hij stroomde over van liefde. Het was helemaal volmaakt.

Het paradijs

Is het niet bijzonder dat wij mogen leven in de schepping van God?
Dat alles wat Hij heeft bedacht is zoals Hijzelf: vol liefde, vol vrede, vol geluk, vol
schoonheid?
Net zoals elk druppeltje van precies hetzelfde water is als de hele zee, zo is alles
wat leeft een ‘druppeltje van God’, helemaal volmaakt.
Maar dat is toch niet wat wij zien? Als we om ons heen kijken zien we niet alleen
maar mooie dingen. Soms maken we ook heel nare dingen mee. Mensen die elkaar
verdriet doen, kinderen die honger hebben, landen die oorlog met elkaar voeren,
een aardbeving waardoor een heleboel mensen sterven... We zien het dichtbij, of
op de televisie.
En soms heb je zelf ook wel eens pijn. Of soms ben je ook wel eens boos op iemand.
Misschien voel je je ook wel eens in de steek gelaten.
Dan lijkt het net of al dat mooie van God er helemaal niet is.
Maar dat is toch niet de bedoeling van Gods prachtige schepping? Vast niet! Hoe
zit dat dan allemaal?
Ook daar hebben de mensen altijd over nagedacht en elkaar verhalen over verteld.
Een van die verhalen is het verhaal van Adam en Eva in het paradijs.

Adam mocht leven met alles wat God gemaakt had.
Hij woonde in het paradijs, een prachtige plek. In het midden van het paradijs
stonden twee bijzondere bomen. De ene was de levensboom, de boom van het
eeuwige leven. De andere was de boom van de kennis.
‘Eet daar maar niet van’, zei God tegen Adam, ‘van alle bomen in het paradijs mag

je net zo veel eten als je wilt, maar van de vruchten van de kennisboom kun je beter afblijven.'

Toen bedacht God nog iets heel moois. Hij gaf Adam iemand die net zo was als hij: een mens die precies bij hem paste. Iemand met wie hij kon samenleven, zodat hij niet meer alleen was. Haar naam was Eva.

Adam en Eva leefden met God in het paradijs. Wat waren ze gelukkig!

Ze zorgden voor elkaar en samen zorgden ze voor alles wat in het paradijs woonde en groeide.

Het ging allemaal vanzelf. Ze waren immers precies zoals God hen geschapen had?

Voor Adam en Eva h ad het voor altijd zo door kunnen gaan. Maar het ging anders.

Op een dag hoorden ze een stem. Het klonk als de stem van een slang.

'Zouden jullie niet eens willen proeven van de boom van de kennis?' fluisterde de stem.

'Waarom zouden we dat willen?' zeiden Adam en Eva, 'God heeft ons alles gegeven om gelukkig te zijn, wat zouden we nog meer kunnen wensen?'

Maar de stem ging verder: 'Zou je niet alles willen weten? Nog veel meer dan je nu weet? En zou je niet alles willen beleven? Nog veel meer dan je nu beleeft?'

Adam en Eva begonnen te aarzelen, want het klonk w el spannend wat de slang zei. Alles weten? Alles beleven? Nog meer dan alles wat God hun gegeven had?

Adam en Eva begonnen te twijfelen. Alles is goed zoals het is, dachten ze, het leven is volmaakt: er is liefde en geluk. Wij leven met God.

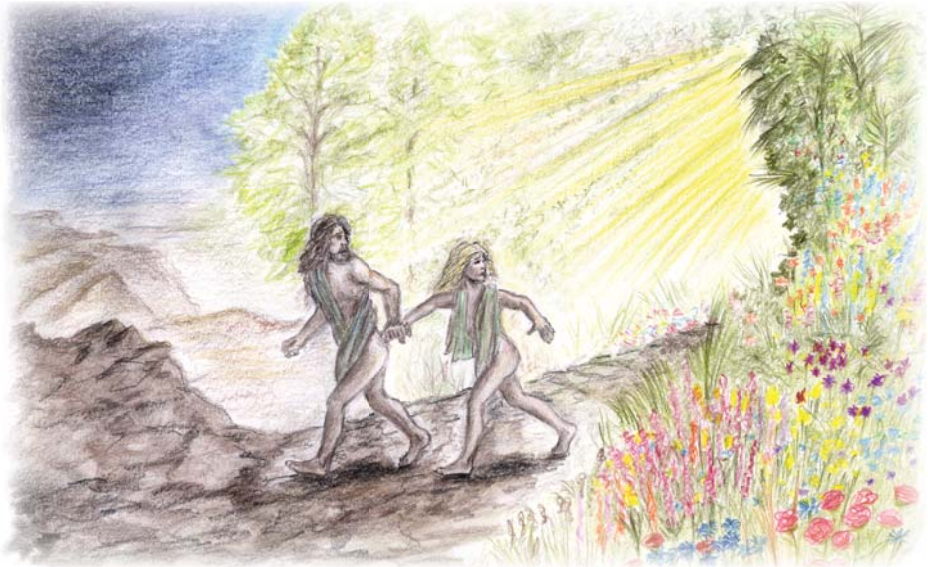
Maar toch keken ze nog eens naar de boom van de kennis. De vruchten leken zo wondermooi!

'Alles weten, alles beleven...' zeiden ze zachtjes tegen elkaar. Er klonk verlangen in hun stem.

En toen... pakte Eva een van de vruchten van de boom. Ze nam een hap en gaf hem aan Adam door. Allebei proefden ze ervan.

Plotseling waaide er een koude windvlaag langs hen heen. De zon, die altijd zo stralend scheen, leek ineens minder licht en warmte te geven. Ze rilden en merkten dat ze naakt waren. Snel zochten ze naar iets om hun lichaam mee te bedekken.

Ze keken om zich heen; het paradijs zag er opeens anders uit. Alles wat zojuist nog

oneindig mooi en schitterend was, leek zijn glans verloren te hebben. Adam en Eva zagen niet meer wat ze altijd gezien hadden. Ze voelden zich ook niet meer zoals ze zich altijd gevoeld hadden. Alles leek opeens anders. Ze raakten er helemaal van in de war en werden er bang van! Ze kregen spijt en voelden zich ongelukkig.

Waarom hadden ze naar de stem geluisterd? Was alles wat God hun gegeven had niet genoeg? Waarom hadden ze tóch van de vrucht gegeten?

Ze hadden er zelf voor gekozen, en nu zou hun wens vervuld worden. Ze zouden alles te weten komen: mooie dingen, maar ook verdrietige dingen. Ze zouden alles meemaken: geluk, maar ook pijn en dood.

Adam en Eva voelden zich schuldig. Ze waren heel erg bang en dachten dat God boos op hen was. Ze durfden Hem niet meer onder ogen te komen.

Toen Hij hen riep, gaven ze geen antwoord en verstopten zich voor Hem. Samen trokken ze de wijde wereld in. Ver weg van het paradijs, waar ze eigenlijk thuis hoorden.

Ze hadden het heel druk, want ze dachten dat ze nu overal zelf voor moesten zorgen. Voor hun huis, voor hun eten, voor hun kinderen...

Ze dachten dat ze zich moesten beschermen, want ze voelden zich niet meer veilig. Ze waren zo met alles bezig, dat ze zich na een poosje niet meer herinnerden hoe heerlijk ze met God in het paradijs hadden geleefd. Ze waren ervan overtuigd dat ze het nu zonder Hem moesten doen.

Maar diep van binnen, héél diep in hun hart, was er helemaal niets veranderd. Alles wat God had gegeven was er nog steeds, ook al waren Adam en Eva het vergeten. Liefde, vrede, vreugde...
Nooit konden ze die schat kwijtraken, omdat God hem in hun hart had gelegd. Zo zou Hij altijd bij hen zijn.

Kaïn en Abel

Ben jij wel eens bang?

Bijvoorbeeld dat een ander je niet leuk genoeg vindt? Of dat je iets niet goed doet en niet snel, slim of mooi genoeg bent?

Vast wel; iedereen voelt dat wel eens. Stiekem zijn we ook wel eens jaloers en gunnen een ander niet iets moois, omdat we het misschien graag zelf hadden willen hebben.

Soms maken we ruzie, omdat we bang zijn dat iemand iets van ons afpakt.

Worden we daar blije mensen van?

Nee, dat niet. Misschien zijn we eigenlijk wel bang dat er niet genoeg is voor iedereen en zouden we het liefst alles voor onszelf willen houden.

In het paradijs met God waren Adam en Eva nooit bang geweest. En ze hadden ook nooit ruzie. Ze wisten niet eens wat dat was.

God was altijd bij hen en ze hadden alles wat ze nodig hadden. Het leven was vol liefde en geluk; waarover zouden ze moeten vechten?

Maar nu, buiten het paradijs voelde dat allemaal heel anders. Er was angst in hun hart gekropen. Zo was het ook met Kaïn.

Adam en Eva hadden twee jongens; de oudste heette Kaïn, de jongste Abel.

Ze leken helemaal niet op elkaar. Kaïn werd gauw boos. Als iets niet ging zoals hij wilde, maakte hij ruzie en ging slaan of schoppen.

Abel deed dat niet; als iets niet ging zoals hij wilde, probeerde hij het met woorden op te lossen.

Kaïn wilde boer worden; hij hield van werken op het veld. Abel paste liever op de dieren; hij werd schaapherder.

Kain was niet gelukkig. Hij was bang dat zijn vader en moeder veel meer van Abel hielden van dan hem. In zijn hart was hij jaloers op zijn broer. Op een dag ging het helemaal mis.

Kain en Abel waren naar een stil plekje op het land gegaan. Daar gingen ze allebei een vuur maken, een vreugdevuur. Op die manier wilden ze aan God laten zien dat ze dankbaar waren. Ze wilden God bedanken voor het graan op het land en de dieren op het veld, zodat er elke dag genoeg te eten was.

Allebei verzamelden ze een heleboel takken en maakten er een flinke stapel van. Daarna moest het vuur aangestoken worden.

Bij Abel lukte dat al heel snel; de vlammen wezen prachtig omhoog naar de hemel. 'Kijk eens hoe mooi mijn vuur is!' riep Abel blij.

Ook Kain deed heel erg zijn best, maar het wilde steeds niet lukken. De vlammen wilden maar niet omhoog. Hij probeerde het opnieuw, maar er gebeurde niets.

Kain werd boos. Hij werd heel erg jaloers toen hij naar het mooie vuur van zijn broer keek. Hij schaamde zich voor zijn eigen miezeringe vlammetjes, terwijl het vuur bij Abel steeds hoger en hoger kwam.

Er kwamen nare gedachten in zijn hoofd. Het was alsof een gemene stem van alles naar hem schreeuwde. 'Bij Abel gaat altijd alles goed en bij jou niet! Abel is veel beter dan jij! Iedereen houdt van hem. Veel meer dan van jou. God ook! Hij wil jouw vuur helemaal niet!'

Kaïn wist het opeens zeker: zelfs Góð hield niet van hem! Hij zag hoe Abel stil met zijn handen gevouwen voor zijn vuur zat, dat recht omhoog wees.

Plotseling was er bij Kaïn ook een vuur. Maar het was een vuur binnenin hem; het was een vuur van woede en jaloezie. Het moest eruit, Kaïn kon het niet tegenhouden. Hij sloeg zijn broer midden in zijn gezicht.

Hij sloeg maar door... en sloeg... en sloeg... Totdat hij alle boosheid en verdriet eruit geslagen had.

Abel lag doodstil op de grond. Waarom bewoog hij niet meer? Kaïn schrok vreselijk. Wat had hij gedaan! Had hij Abel doodgeslagen? Hij rende heel hard weg en durfde niet meer om te kijken.

Toen klonk er een zachte stem in zijn hart: 'Kaïn, waar is je broer?'

Kaïn was doodsbang. Was dat de stem van God?

'Dat weet ik niet!' zei hij stoer, 'moet ik soms op mijn broer passen?'

Maar Kaïn was helemaal niet stoer. Hij durfde niet terug te gaan naar huis. Hij was bang en voelde zich nergens veilig meer. Hij zwierf heel eenzaam rond. Bang voor de mensen. En bang voor God. Helemaal alleen... Zou hij ooit nog weer thuis durven komen?

Wat denk jij?

De toren van Babel

Ben je wel eens op vakantie in een ander land geweest? Kon je verstaan wat er werd gezegd? Ik denk het niet.

Als we op vakantie gaan, horen we vaak andere talen. We snappen dan soms niets van wat iemand tegen ons zegt.

En je hebt vast ook op de televisie wel eens gezien dat de mensen in andere landen allerlei dingen heel anders doen dan wij. Ze wonen anders, eten anders en dragen soms hele andere kleren.

Ook in ons eigen land zijn mensen, die een andere taal spreken en er anders uitzien. Eigenlijk heb je natuurlijk allang gemerkt dat iederéén verschillend is. We zien er verschillend uit, doen allerlei dingen verschillend en vinden verschillende dingen fijn, of niet fijn.

Je zou kunnen zeggen: 'Wat leuk en spannend! Niemand is hetzelfde!'

Toch zeggen we dat lang niet altijd. Vaak vinden we het heel moeilijk om iemand

die anders is te begrijpen. Soms verdragen we elkaar daardoor niet, maken we ruzie en doen we elkaar pijn.

Meestal vergeten we dat wat we zien wel verschillend is, maar dat we diep van binnen eigenlijk allemaal hetzelfde zijn. We zijn allemaal geschapen door de liefde van God. Voor Hem zijn we allemaal hetzelfde; hoe we er ook uitzien, wat we ook doen, welke taal we ook spreken en in welk land we ook wonen.

Je denkt misschien wel eens: Hoe komt het eigenlijk dat iedereen zo verschillend is? Daar hebben de mensen heel vroeger ook al over nagedacht. In de Bijbel staat er een verhaal over.

Helemaal in het begin woonden de mensen dicht bij elkaar op één plek, in een stad die Babel heette. Ze leefden er samen en werkten er samen
‘Laten we hier allemaal voor altijd blijven,’ zeiden ze, ‘dan raken we elkaar nooit kwijt.’

Iedereen sprak dezelfde taal, dus ze konden elkaar goed verstaan. Ze waren het er allemaal roerend over eens.

Op een dag kregen ze een idee.

‘Laten we met z’n allen een toren bouwen,’ zei iemand, ‘de mooiste en hoogste toren van de hele wereld!’

‘Ja, dan weten we altijd waar we thuishoren!’ riep iemand anders.

Iedereen vond het geweldig om eraan mee te werken. Vol goede moed begonnen ze grote, sterke stenen te bakken en op elkaar te metselen. Ze zagen de toren al helemaal voor zich: zo hoog dat hij tot in de hemel reikte.

Maar dát viel niet mee; het bleek een enorm karwei te zijn. Na een lange tijd van keihard werken was de toren nog lang niet klaar. Het was veel moeilijker dan ze hadden gedacht. Iedereen had wel een idee hoe de toren gebouwd moest worden.

‘We moeten een plan bedenken, want zo wordt het niks!’ zei iemand.

‘Ik zal wel zeggen hoe het moet!’ riep een ander.

‘Moeten we allemaal naar jou luisteren?’ mopperde weer iemand anders, ‘denk jij soms dat je het beter weet?’

In plaats van te bouwen aan de toren, begonnen ze met elkaar te kibbelen. En hoe langer dat duurde, des te vervelender werd het; het draaide uit op een flinke ruzie. Op het laatst wilde iedereen gelijk hebben; niemand dacht er nog aan hoe fijn ze met z’n allen aan de toren gewerkt hadden. De een schreeuwde nog harder dan de ander.

Daardoor kon niemand elkaar nog verstaan en het leek wel of ze allemaal een andere taal spraken. Ze begrepen elkaar helemaal niet meer en zo lukte het natuurlijk niet om het weer met elkaar eens te worden. Boos liepen de mensen van elkaar weg en praatten alleen nog maar met degenen die ze wel konden begrijpen.

De hele groep viel uit elkaar en niemand dacht er nog aan dat ze eigenlijk bij elkaar hadden willen blijven. Ze zochten allemaal een eigen plek op, een eind weg van de anderen. Daar gingen ze wonen; ze bouwden er hun eigen huis en spraken er hun eigen taal. Ze maakten hun eigen regels, ze bedachten hun eigen manieren om samen te leven.

En allemaal hadden ze het gevoel dat ze het een beetje beter deden dan de anderen. Daardoor werden de verschillen tussen de mensen steeds groter en werd het steeds moeilijker om elkaar nog te begrijpen en te vertrouwen. Ze vergaten hoe het eens geweest was en dachten eigenlijk dat het zo hoorde; dat God het zo bedoeld had. Ze hadden helemaal niet door dat ze totaal in de war geraakt waren.

Je snapt natuurlijk wel hoe het met die toren van Babel afliep.

Precies, die werd nooit meer afgemaakt. Er bleef alleen maar een hoop stenen over. Want samen aan iets bouwen kan alleen als je elkaar vertrouwt en wilt begrijpen. Als je naar elkaar luistert en elkaar wilt verstaan.

De grote overstroming

Hoe komt het toch dat we zo vaak niet meer weten hoe God het in zijn schepping heeft bedacht?

Je neemt je voor geen ruzie met je zus te maken, maar een kwartier later gaat het alweer mis!

Je belooft je vriend nooit in de steek te laten, maar je doet het toch!

Je wilt niet jaloers zijn op iemand anders, maar stilletjes ben je het wel!

Ook grote mensen vergeten vaak hoe het eigenlijk zou moeten. Net zoals kinderen maken ze soms ruzie, kunnen ze jaloers zijn en elkaar in de steek laten.

Allemaal raken we wel eens helemaal in de war en laten we van alles mis gaan. Dan zien we helemaal geen mooie wereld. Dan zien we niets meer van wat God eigenlijk bedoelt.

Weten we het écht niet meer? Of zijn we het alleen maar vergeten?

In de Bijbel staat het verhaal over een grote overstroming, waardoor alles onder water verdween. Maar het vertelt ook iets heel moois. Het water waste alles weer schoon.

Zo kan er altijd weer een nieuw begin zijn, ook al lijkt alles voorbij.

Het leek of de mensen helemaal niet meer wisten hoe God het allemaal had bedoeld. Ze vroegen Hem niet meer om raad en vergaten Hem. Ze zochten allemaal hun eigen plekje op en zorgden vooral voor zichzelf. Ze waren bang geworden voor God en voor de anderen.

Zo waren ze God en ook elkaar kwijtgeraakt.

Toch was er één man die wél heel dicht bij God leefde.

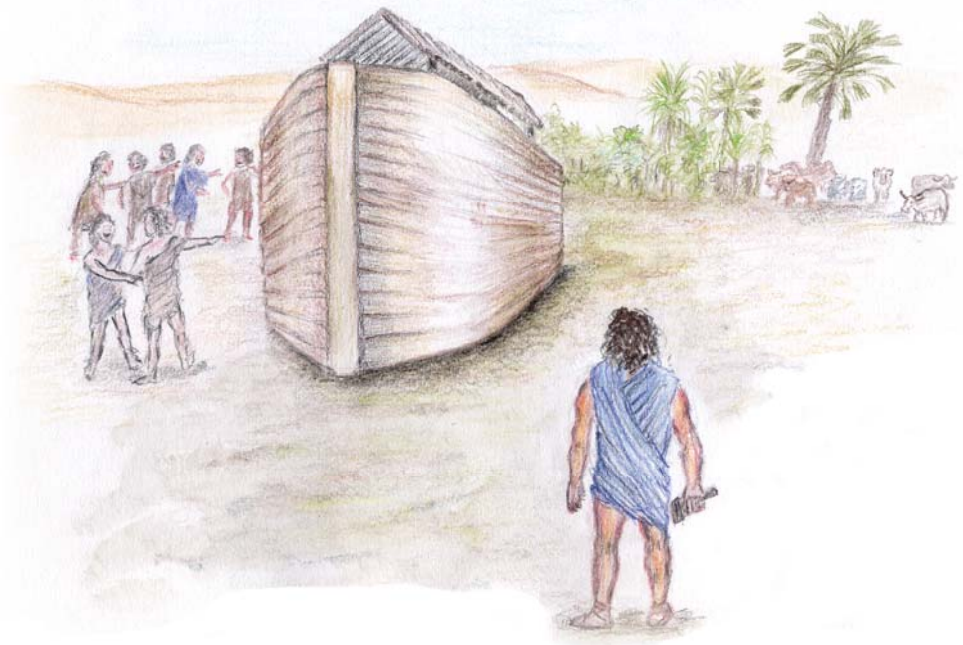
Zijn naam was Noach, hij wist nog heel goed hoe het allemaal bedoeld was. Bij alles wat hij deed vroeg hij God om raad en luisterde naar de stem die klonk in zijn hart.

Dat hielp hem om niet in de war te raken.

Eens kreeg hij een boodschap. Noach vertrouwde op de stem in zijn hart en deed wat er gevraagd werd. Hij begon een boot te bouwen, een heel grote!

De mensen snaptten niet waar hij mee bezig was. Ze waren nieuwsgierig en vroegen: 'Hé Noach, wat ben je aan het maken?'

Noach vertelde hun dat hij een schip aan het bouwen was, omdat de stem van God hem dat gezegd had.

De mensen moesten heel hard lachen toen ze dat hoorden. Ze vonden het maar raar dat Noach luisterde naar een stem in zijn hart. 'Je kunt beter je eigen verstand gebruiken!' zeiden ze.

Maar Noach trok zich er niets van aan. Hij bouwde gewoon door.

Eindelijk was de boot klaar; het was een heel mooie grote ark geworden. Iedereen kwam ernaar kijken. Maar de mensen lachten Noach nog steeds uit.

'Hé Noach, daar staat je mooie boot nou! Wat ga je ermee doen? Je hebt vast al dat werk voor niks gedaan! Waar blijft die geheimzinnige stem nou?' riepen ze spottend.

Maar Noach trok zich er niets van aan. Hij vertrouwde erop dat het de stem van God was, die hij had gehoord, en wachtte rustig af.

Op een nacht gebeurde er iets vreselijks. Het ging zo hard regenen dat er een enorme overstroming kwam. Toen begreep Noach waarvoor de boot bedoeld was. Hij stapte met zijn familie de ark in. Er gingen ook dieren mee: van alle soorten een

mannetje en een vrouwtje. In de boot waren ze allemaal veilig. Alles liep onder water; het was of de hele wereld erin was verdwenen. Dagenlang dobberde de ark van Noach rond, overal was alleen maar water. Het leek of alles voorbij was. Kon het echt zo zijn dat dit het einde was van de prachtige schepping van God? Noach kon dat niet geloven.

Eindelijk stopte het met regenen.

Op een dag stuurde Noach een raaf naar buiten. Wat was de vogel blij dat hij z'n vleugels weer uit kon slaan! Maar na een paar uur kwam hij terug.

Zo wist Noach dat er overal nog steeds alleen water was.

Na een poosje probeerde hij het opnieuw, nu liet hij een duif vrij. Maar ook de duif kon nog geen plekje vinden om een nest te bouwen.

Toen Noach enkele dagen later de duif weer liet uitvliegen was hij snel terug, maar nu had hij een groen takje in zijn bek. Wat was Noach gelukkig! Het betekende dat het water weer ging zakken.

Na weer een paar dagen liet hij de duif voor de derde keer wegvliegen. Nu vond de vogel een plekje in een boom en kwam niet meer terug.

Langzamerhand zakte het water steeds verder. En uit het water kwam een nieuwe, schoongewassen wereld tevoorschijn.

Toen het land droog was zag het er weer precies zo uit als in het begin. Zo stralend alsof alles zojuist geschapen was.

Plotseling was er nog iets heel moois. Noach was sprakeloos, zo geweldig vond hij het! In de lucht stond een regenboog met de prachtigste kleuren die hij ooit gezien had. Alsof God wilde zeggen: 'Kijk eens hoe mooi! Zó had Ik het eigenlijk bedacht. En... als het niet lukt, mag je altijd weer opnieuw beginnen!'

